Лежиш, розпусто, на розпутті,
Не знати — мертва чи жива.
Де ж ті байки про пута куті
Та інші жалісні слова?
Хто гвалтував тебе? Безсила,
Безвладна, п'яна і німа
Неплодну плоть, убоге тіло
Давала кожному сама.

Мізерія чужих історій
Та сльози п'яних кобзарів —
Всією тучністю просторів
Повія ханів і царів.

Під сонні пестощі султана
Впивала царгородський чар,
Це ж ти — попівна Роксоляна,
Байстрюча матір яничар !

Чаплінському — ясир кохання —
Це ти, безславна і лиха,
В Богдановій ятрилась рані
Вогнем образи і гріха.

Стрибати в гречку — тільки й щастя,
Щоб в корчах зради завмирать —
Це ти, пусте, неплодне трясця,
Ти, Пріська гетьмана Петра.

Звідціль черкаська твоя шатость
І рабська кров твоя звідціль,
І діти, мов дурні курчата,
І сліз — пісні, й бандури — біль,

І та розслабленість ледача
І серця, й розуму, і рук, —
Безсила насолода плачу
Безсоромно-плебейських мук...

Невже ж калюжою Росії
Завмре твоя широчина?
...А над степами вітер віє!
А в небі гуркотить весна!

А степ, гарматами пооран,
Тремтить від крові і кісток,
Та про бої віщує ворон,
Червлен тримаючи шматок.

Повстань, як древлє! Панцир з міді
Замінить лати й ганчірки, —
І знов дівоча стать Обиди
Звитяжно гляне у віки.!..